

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłáš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će
F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa so kóždy šobotu w Šmolerjez knihicziščezěni w Budyščinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

7. njedžela po šwjatej Trojizy. Zap. št. 6, 8—15 a 7, 55—59.

Je-li ta rada abo tón skutk wot čłowjekow, dha budže šahinje; je-li pak wot Boha, njebudžecze wy to móž škafje. Tak běšče Gamaliel Jerusalemskej radže w nastupanju šo roščěrjazeho křesćijanštwa radžil; a tak prawje běšče wón šudžil! Bóh šo widomnje pošnawasche k wošadže wuczobnikow, a š kajej křobkej a dobyčerstkej mozu wón šwojich šwědkow wuhotowasche! Šchwěpan bu přeni martrač křesćijanštwa, t. r. šwědk, kiž je šwoju křesćijanšku wěru se šwojej šmjerczu wobkrczil. Šaj, niž jeno šazpiwani, hanjeni, šchwikani a do jastwow čžištani buchu přeni křesćijenjo, ale tež wěry dla morjeni. Na tym dyrbjesche šo wšchať tež žyła wěrnosć a móž křesćijanštwa wupruhowacž. Wšchetož kaje pschěšwědženje a kaje móž k temu šluscha, šwoje žiwjenje woprowacž ša šwoju wěru! Wny dženska tamnym martrarjam njemóžemy džakowni došč byč, šo šu woni tež k našchemu lěpschemu kaje čěžke pruhowanja wobštali. Wšchetož w napohladže wěšče šmjercze tola ničto njeby ša njewěrnju wěž abo něščto šnadne a šachodne wustupil. Jenož ša wěrnosć, nadobny skutk abo njebjeske bohastwo móže čłowjek šwoje žiwjenje šakadžicž. Wšches šwoju dobyčerstku šmjercz šu čzi martrarjo tež wobdžiwanje pola Židow a pohanow namakali a šprawnosć šwojeje wěry wopokasali. Krej martrarjow bu šymjo ša wupšesćeranje křesćijanštweje žyrtwje. Duž njeh nam dženska žiwje do wutrobny rěczi

Šchwěpan,
přeni martrač křesćijanštweje žyrtwje;

1. jeho šwědženje wo Křistu,
2. jeho čerpjenje Křistu dla,
3. jeho wumrjecze š Křistu.

Wch, wotuč Ducho přenich šwědkow,
Kiž šwěru žyrtwej štražuja
W, wobdaczi wot čłowškich šlósčow,
Šso ani šmjercze njeboja;
Wšches bójšku wěrnosć wucza hrěšny lud,
Wšches šwětko šachěrja wšchón škazny blud!

1. Šo běšče křesćijanška wošada w Jerusalemskej prawny mužow, polnych šwjateho Ducha a mudrosće, ša šwojich wošadnych pomocnikow šebi wušwolila, hnydom na Šchwěpanje widžimj: Kaje žohnowanje je wot njeho ša Jerusalemsku wošadu a žyke křesćijanštwo wukhadžalo! „Šchwěpan pak, polny wěry a mozy, čžinjesche džiwny a wulke zejchi mjes ludom.“ Šdnyž tež wón njebjeske žadny žapochtoł, ale jeno pomocnik wošady, wón tola tež tole šwoje šastojništwo w šwjatym Duchu wjedžesche, a kelto žohnowanja móžesche teho dla tež wšches njeho pschinesć! Kelto praweje šmilnosće, pošnylnjenja a wěrypschěšwědženja je wot njeho wušchlo! Šaj, džiwny a wulke zejchi wón čžinjesche. Někotryžkuli, kiž ma jeno niške šastojništwo abo pomołanje, móže wjele žohnowanja roščěrjecž, hnyž wón jeno šwoje šastojništwo w duchu a w prawdže wjedže. Někotre rjane šwědženje drje je Šchwěpan wo Křistu

wotpołożił. „Duž stanychu někotři s teje šhule, kotraž budže mjenowana tych Libertinskich a Cirenskich a Alexandrinskich a tych, kiž s Ciliciskeje a Afiskeje běchu, wopraschowachu šo se Schčžěpanom. A woni njemóžachu napschecziwo štačž tej mudrosčzi a duchu, s kotrymž wón rěčesche.“ Wšcha falschna šrěčžniwosčž abo čžłowšta mudrosčž dyrbjesche šo rošrašncž na wěrnosčzi. Wo čžim pak je Schčžěpan šwědcžil? To móžemy šebi s wopacžneho šwědcžjenja najatych šwědkow někať wušlědžicž: Najškerje wo dopjel-njenju Młóššafoweho šakonja w Šhryštušbu, wo tej doko-njanisčej prawdosčzi, kotruž je Šhryštuš pschinesł, wo wutupjenju, s kotrymž je tón Šnješ njewěražemu měštu Jerusalemej hrosyl, jeli šo pokutu njecžini. Tucž šastupjerjo wučženyh šhulow dyrbjachu špóšnacž, šo tajkemu jednoremu ale wěrnemu duchej, kaž Schčžěpanowemu, njemóžachu na-pschecziwo štačž. Nad tym rošhněwanu woni šebi s hrožę-njom, žemi a možu pytaju pomhacž, kaž wšchať to ludžo, wobžaromnje, tež w našchim čžasju čžinja, hdyž njechadža wěrnosčž šlyšchecž a čžzedža tola psched ludžimi kaž do-byčžerjo s rošrěčžowanja wuicž.

2. Tak dyrbjesche Schčžěpan prawdosčže dla hižom wjele čžerpicž. Kaž běchu woni něhdy pschecziwo Šhryštušej šahadželi, tak woni tež s nim wobšhadžēja. „Woni narěčžachu někotryh mužškich, čži džachu: My šmy jeho šlyšcheli leštraške šłowa rěčžo pschecziwo Młóššafej a pschecziwo Bohu.“ Š temu woni nawabichu šhablažy lud a jón rošhorichu pschecziwo Schčžěpanej, štoržechu jeho šobu a wjedžechu jeho psched radu. Na měšto mērneho šudžjenja a rošrěčžowanja pak štupi tu wołanza a šlepe hidženje. Škóncžnje postajichu falschnych šwědkow, kotřiž Schčžěpanowe wěrne šłowa pschewobrocžichu a jeho lubosčžę-półne napominanja ša leštrowanje wušladowachu. Šchto pak je Schčžěpan pschi tajkim wopacžnym šwědcženju pschi šebi myšłil? Wón je šo trošchtował s Šhryštušowymi šlubjenjami a šłowami, šnano s tajkimi kaž: „Šbóžni šu čži, kiž prawdosčže dla pschesčžehani budža, pschetož jich je to nješeske kraleštwo. Šbóžni šče wy, hdyž waš ludžo mojedla hanja a pschesčžehaju a rěčža wšcho šle na waš, hdyž na tym žu. Budžče wješeli a šradujče šo, pschetož to budže wam w nješesach derje šaplacžene. Pschetož tak šu pschesčžehali tych profetow, kiž přjedy waš byli šu.“ Pschecziwo wšchitkim pschišłodženjam wón wostanje mērny a dobyčžerški. Jako woni wšchitzu, kiž w radže šedžachu, na jeho pohladnychu, kažki wuras jeho woblicžo pod tajkimi ščórbami pschiwosmje, hacž je šnano blěde s bojosčžu abo čžerwjene s rošhorženjom, dha woni jeho woblicžo widža jako jandželške woblicžo, tak mērne, šwjate a lubo-sčžiwne. To běšche nješeske šlyšchčženje, wotšlyšchčž wot woblicžža teho, kotrehož wón s wóčžkom wěry widžesche a kotrehož wón ščžehowasche. Tajki bójški mēr a tajke psche-šrašnjeje woblicžža jemu špožčži jeho wěra, kotraž jeho namolwjesche: Še Wóh ša naš, šchto móže pschecziwo nam byčž? a jeho dowěrliwe pschewědcženje: Ša mam ša to, šo něčžiškeho čžasja čžerpienje hódne njeje teje pschichodneje šrašnosčže, kotraž šo nad wami šjewicž budže. Tak tež móžemy my s wješelým woblicžom w pschesčžehanju psche-tracž a we wšchědnym horju Boha šhwalicž, jeli šo mamy wěru do Šhryštuša.

3. Tola hišchče wjažy dyrbjesche Schčžěpan tym wokołosčejazym předomacž, mjenujžy: Ššmjercž je póžrieta do dobyčža. Šdže je, šmjercž, tvoje žahadło? Šdže je, hela, tvoje dobyčže? Čžim bóle jeho njepschecželjo šwoju

dušchu w čžělnym hidženju a šurowjenju rošhorichu, čžim bóle běšche wón pschewšaty wot šwjateho Ducha. Nješla-dajo na njepschecželškich čžłowjekow, kiž bychu mohli s roščazej hidu jeho dušchu se štyšknivej bojosčžu napjelnicž abo jeho tež s šurowjenju abo s rošhněwanju šobu štorhncž, wón šwojej wóčži pošbēhnje horje s nješesam, do lešpscheho šwěta; haj, wón wušlada tu krašnosčž Bohu, kotraž je jako kóna dobyčža tež jemu šlubjena, jeli šo šwěru wojuje, a Šesuša štejo na prawizy Božej, jako teho dobyčžerja nad čžłowškej šłosčžu, kiž běšche tež jeho wumožniť a mó-žesche tež jemu dospółne wěčžne dobyčže dacž. To jeho natwari a pošhlni. A nješacžuje džęšša šsprawy s mērjazym wóčžkom husto doščž w duchu nješesku krašnosčž a wješele doprědka, hdyž teho bjesbóžneho bojosčž nadpadnje a jemu hišchče dopořasa wšchelatu njeprawdu, wo kotrežž šo přjedy njeje čžyň pschewědcžicž? — Tola wo ššchžžowanym a horjestanjenym Šhryštušbu Židža nočžychu ničžo wjedžecž, šo jich šwědomjo njeby na jich njeprawdu dopomnilo. Duž woni wołachu s wuškim hawtowanjom, šatylachu šwojej wušchi a walichu šo jene dobo na njeho a wuštorfachu jeho s města, šo bychu jeho hnydom morili. Ani šhwile jemu njepopschejachu, šo mohł šo rošžohnowacž s tymi šwojimi abo hewat šwoje šemške wěžy šarjadowacž. Šeho dušcha pak běšche štajnje hotowa. Čži šwědkojo, kiž dyrbjachu po židowškim šakonju přeni šamjeň na njeho čžišncž, wotpoložichu šwoju draštu s nohomaj jeneho młodženza, temu rěčachu Saul; potom tež čži drusy jeho šamjenowachu. Š wbohi Schčžěpano, kiž bu prawdy dla ššóžowanu! Schčžěpan pak šo modlesche: „Šnježe Šesušo, wšmi mojego ducha horje!“ To běšche pošledni dopořas jeho wěry, kotraž tež w šmjercži nješhablasche, ale na wěčžnym šažožku štejesche. „Wón pak šo pošlakny dele a šawoła s wuškim hłoškom: Šnježe, nješđerž jim tón hrěch!“ Šchto běšche wón wšchitko wot šwojeho Šnješa a mišchtra nawuňny! Tež wěrnju lubosčž, kotraž wodawa, haj nje-pschecželšku lubosčž. Wón njecha, šo bychu jeho njepsche-čželjo jeho dla šhubjeni byli. A kažte nješbože abo hubjenštwo druhdy tón abo tamny mješ nami šwojemu njepschecželej pscheje, dokelž šo s nim nješnješe! Šo tajkich šłowach wěry a lubosčže Schčžěpan wušny. Wón wušny, haj, tajka s Bohom šjednana a še šwjatym Duchom na-pjelnjena dušcha njemóže w šmjercži wostacž, ale dyrbi s šbóžnemu žiwjenju wotucžicž. Šajka šbóžna šmjercž a kažte dobyčže! Šdyž hejchlerjo w nusu a štyšknosčži šapřę-waju, pscheradža, šadwěluja a šo roššobja, na Schčžěpanje widžimy wobštajnosčž, nadobnosčž a dokonjenje. Šow šo pošasuje nanajrješšcho, kaž běšche jeho dušcha doštrawila pod Božej hnadu.

Šo dyrbi něchtó w našchim čžasju šwojeje wěry dla šwoje žiwjenje šhubicž, šo lědma štanje. Ale my dyrbimy se šłowom a ššutkom wo našchim Šbóžniku Šhryštušbu šwědcžicž a ša njeho wuššupicž, hdyž jeho mjeno šo hani a jeho šasnje šo s nohomaj teptaja. Šóžde žiwe ššchescžę-šansštwo a šwědcženje wo Šhryštušbu je tež s došom plódnym wušnyw ša Bože kraleštwo. Schčžěpanowa maršraška šmjercž běšche šawoła šbudžila: Tajki šacžišchčž běšche nje-bojšne šwědcženje a dobyčžerška šmjercž Schčžěpana we wutrobje šarifešškeho młodženza Šaula šawošajila, še kotrehož nohomaj čži falschni šwědkojo šwoju draštu wotpoložichu. Njech tež našche wutrobny psches Schčžěpanowy pschitšlad šo šbudža s hrěcha čžemnosčže a šłosčže niškosčže s nadobnosčži, rjanosčži a mērej, kiž tež w šmjercži šo njeminje, šo bychmy pschistup mēli s šbóžnosčži Božej. Šamjeň. K. w K.

Sbóžny domkhód.

Ājem. Jana 3, 5.

Hlós: Jesuſ, moja nadžija —.

Ach, so junu pschewinu,
Spozčž mi Bóh psches Khrysta rany!
Dha ja sbóžnje domoj du,
Hdyž mój běh je dofanjany
A ſo čaſna bėdžetza
Sa duſchu je ſkóncžila.

Se-li moje bitwiſčžo
S Khrysta krowu tu wobarbjene,
S kotrejž wón mi doby wſcho,
S čimž buch džěčžo wobhnadžene —
Dha mi junu krowaja
W njebju palmy dobyčža.

S bėlej draſtu woblecže
Mje mój Sbóžnik w Božim raju,
Hdžež wón wſchitkich powjedže,
Kotſiž tu s nim dobywaju;
Tam we bydłach žiwjenja
Bėdžerjow wón wofſchewja.

Haj, hdžež w sbóžnym Salemje
Njeſmjertnoſčže dychi wėja
A po ſylſnym wuſhywje
Nóže radoſčže ſo žněja —
Nam po čaſnej čěmnoſčži
Wěczne ſwětło jaſwěčži.

So tež moje mjeno je
W tymle njebju ſapifane,
A ſo wono njebudže
S knihow Božich wumaſane —
Kajſi troſcht to ja duſchu!
S tym ſo ſmjercže njeſtróžu.

So čže Sbóžnik póſnacž mje
Pſched Wótzom a jandželemi,
Pſchewinu-li bėdženje
W žiwej wěrje tu na ſemi —
Kaſ to ſbóžni wutrobu,
S Božim měrom pjelnjenu!

Duž ja wo ſwět njerodžu,
Teho ſboža njepožadam;
A njebju wocži ſkožuju
A ſa domom duſche hladam,
Hdžež ſo kóna ſybolu
W njewuprajnej ſbóžnoſčži!

K. A. Fiedleſ.

Radoſtny pſchijěſd.

Šchtóž ſrudny wučahny a ſo potom s radoſčžu domoj wita,
tón ſo nad tym wěſčže wutrobnje wjeſeli. To paſ je ſo Saſſkemu
kurwječkej Janej Bjedričkej Wulkomyſklnemu ſtało. Jako tónſamy
mjenujžy w lěčže 1552 po pjeczłětnej frutej jatbje, kotruž bėſche
wón ewangeliſkeje wučžby dla počzeipicž dyrbjal, ſaſo do Roburga
pſchijědže, jeho žyke měſto s horliwym wyſtanjom witaſche. Borno
rjenje pſychenym hólčžatam ſtejachu knježny s rucžanymi wěnzami
we wloſkach a počžachu s hloſhom ſpěwacž: „Čže, Božo, ſhwalimy!“

Bobožny kurwječch njemóžſche ſo, jako to wſchitko widžeſche a
ſylſcheſche, ſylſow ſdžeržecž a džeſche s ewangeliſkemu biſkopej
Wilkawſchej s Amſdorſej, kotruž s nim we woſu ſedžeſche: „Šchtó
ſym ja ſmjertny a hrěſchny čžlowjeſ, ſo ſo mi tajkale čžeſčž doſtawa?“
Amſdorf wotmolwi, ſo je to jeno ſpoczatk a ſo budže wón junu
wjele lěpje a kraſniſcho witanjy jako bėdžer Khrystuſowj, kotruž
je we wulkim horju dobył a pschewinył.

F.

Nižoſemſka džakna modlitwa.

(Po wubjernym hloſu.)

Štož noha
Pſched Boha
Nětk s modlenju křody;
Wón ſudži
— Naſ ludži
Wſchěch prawdoſčžiwje.
S nim dobry ma hrody,
So njewoſmje ſchłody;
Duž Bohu dajmy čžeſčž, ſo naſ wón ſchlituje.

We ſwadže
Nam s hnadže
Bóh pſchimny do bėdy;
Wſchaſ widži
A hidži
Wón njeprawdoſčže.
Sso ſapocža lėdy,
Bė kónž hižom bėdy;
Bóh s nami bė, duž dobyčže tež jeho je!

Nětk dawa
Sso ſkawa
Čži, wójwoda móžny!
Sa wěru
Spozčž ſwěru,
Budž dale naſch Ty.
Sny Ty nam ſchlit wótžny,
Tež njepſchecžel nóžny
Naſ njeſatraſchi, Knježe, duž :: njech s nami ſy! ::

Přel. K. A. Fiedleſ.

B u ě.

Se ſačžucžom radoſčže widžeſche mudry wučer Januſch ſa
čžaſ žnjow ſnatu wjeſelu hibanžu a nuſnotu, pilne ſhycenje a hro-
madženje na žohnowanjch ſahonach a potom takle s ſwojim wučžom-
žam rěčžeſche:

Žně runaja ſo ſwjedžeńſkej hoſčžinje, kotruž hoſpodač ſwojim
džěčžom wuhotowa. A ſwjedžeńſki džek dawawſche wón nělotrym
ſwojich džěčži wſchelafore dary, a dawawſche jim taſ bohacže, taſ
pſchecželniwje a luboſčžiwje, ſo jim ſylſa džaka a radoſčže do
wocžow ſtupi. A nělotre mjeſ nimi wón bjeſ wobdarjenja wot
ſebje puſchcži. Duž wbohe wrócžo ſtupichu, a s jich wócžka wu-
žórlu ſo tež ſylſa, tola to njebėſche ſylſa wjeſela, ale ta, kotruž
holoſčž wuronja.

S wutrobnym hnucžom to čži ſbožowniſchi bratiſja widžachu a
kaž s jentym rtom džachu: Ně, to njemóže wola naſcheho dobreho
nana hycž, ſo dyrbjeli ſo wy rudžicž, mjeſ tym ſo ſo my jeho
dobrocžiwocžže wjeſelimy; a taſ mohli my ſami ſo wjeſelicž, taſ
dolho hacž waſ ſrudnych widžimy! Ně, pójcže a wſmicže tež wy
ſwój džěl wot teho žohnowanja, s kotrymž je dobry nan naſ wob-
daril! — Taſ woni džachu a dawachu s miłoſčžiwěj ruku; a jaſne

bu wobliczo tych, kotřiž bjerichu, hišćeje jašnišče paš wobliczo tamnych, kiž běchu dawali; pschetož sbožowniščo je dacž, dňžli bracz.

Duž nan je spodzimanjom na nich wschěch pohladomasche a džesche: „Budžće mi žohnowane, moje džěczi! Wy scže moju myšl šhudale a po mojej wutrobje činile. Žaneho mjes wami njeběch šabyl, kaš mohł ja to? Wy džě scže wschitžy moje džěczi! Ale š wotpohladom rosdžěluju ja šwoje dary taš, šo šo šwjašš bratrowškeje lubošće š dawanjom a branjom mjes wami twjerbscho šwježe, a šo jedyn š mišošću, druhi š džatownošću šnadobni. Wy scže moju myšl šhudale a mojej wutrobje derje činile; duž budžće mi požohnowane, moje džěczi!

F.

Czerpjenja wjedu k Bohu.

(Stónčenje.)

Prěni džěń šwjatow wokoło 12 hodžin pschijědže wosncžł š dwěmaj konjomaj do dwora psched hród Bohatopól a š njeho wustakachu 5 wosobow se snateje Morawškeje hajniškeje kžěže, šo bychu šebi hród wokhladali. Stara maczerka, kotraž ničtó druhi njebě hacž Maruščka — a ščtó by w tym nowym knjesu a jeho towaršchu wšchšcheho inspektarja a jeho šyna njespóšnał?! — pschidže wustupjenym napšchecžiwu a nušowasche jich w žalošnej rěczi š bližšchemu pschistupei. Wona pschewjedže jich psches wschelake štwy a samostaji jich potom w jenej, kotraž běšče po šnutškwonym wuhocže druhim žyle njeruna. Na jenej scžěnje wišachu 3 wobrašy: muž, žona a tři džěczi. Wobraš žony mějesche wulku podobnošč š wudowu Sahrodnikowej.

„Mój Božo“, — džesche ta šama naštróžana, „to je žyle našče stare wobhdjenje Dubowczina, a tute wobrašy!? D mój Eduardo, hdy by ty hišćeje žiwu byl a mój mojej džěczi. Šlaj, moja Šaňžka, tajki běšče mój nan, tajki twój šhubjeny bratr, a tajka twoja šemrjeta šotra, a to šy ty, kajkaž make džěcžo běšče — šym wo šnje abo poš w španju, kaš pschidžu tute wobrašy do tuteho hrodu?“

„Nowy wobšedžer je te šame kupicž dał a čže wam je daricž, jeli šo čžecže te šame wot njeho wsacz; haj, wy móžecže tutu štwu, tutón žyly hród, jeho šameho a jeho namakaneho šyna dostacz.“ — džesche hajnik š posběhnjenym hłošom. We wschěm tym rěčesche wonkach mužiki derje klincžazy ert š Maruščku. Sahrodnikowej počachy šo šylšy po lizomaj ronicz a wona dyrbesche šo na šedžidlo šnyčž. Tola na měšče šašo poštanj a šawoła š mlodoštnej wješelosču:

„To bě Eduardowa rěcž; wón je žiwu, wón je tudy — mój Božo, mój Božo!“ —

„Haj wón šam je wobšedžer tuteho hrodu, a čže waš we šwojim a waschim domje powitacz, jeli šo nadžijecž šmě, šo scže jemu wodal, šo je waš junu wopuščžil. Tež šyn čžaka nješčerplivy na wšomiknjenje, w kotrymž mohł na wutrobje maczerje pošezecž.“

Š nětk bu šašowidjenje šwjecžene, kajkež je scžěžka hdy jedno-rej šwójbje pschihotowane. Šandželjo Boži w njebjěšach mějachu wješele nad tymi wobšoženyymi šmjertnymi, kotřiž šbože šašowidjenja po dolhim džělenju woptachu. To bě wjele napraščowanja wot wobeju štronow a jara šo Boža wulka hnada šhwalesche, kotraž bě pošedžjenja wschitkich hacž na najšepje wodžila. Šichi tutych powjedanjach šabu šo na pschihotowanu hoščinu, pschetož radosčž jich šyčesche.

Na hrodže Bohatopól šakčž žohnowanja-pošne šwójbne žiwje-

nje, wschako běchu čžerpjenja wschitke štanu wučžiščike. Wschitžy džeržachu šwětno šublo ša dar a punt, š kotrymž ma šo š žohnowanju a š wosboženju čžlowjestwa wšowacz.

Šusto bě wopnt š hrodu w hajniškej kžěži w Morawzu, šusto paš w hrodže š teje šameje, a mēr a pschewenoščž knježitej hišćeje džensša we wobemaj.

Šched krókim čžakom je mlody knjes Sahrodnik 18lětnu kčžejatu Šhatku Šažnikčž na pschezo do hrodu pschiwjedł. Šaňžka paš, jeho šotra, je šbožowna a wobšožaza mandželška šudniškeho šastojnika w bližšchim měšče.

Maruščka je jeno tři lěta w džatownej Sahrodnikčž šwójbje žiwa była a wužiwa nětko w tamnym lěpschim šwěcže šbžnoščž šchčedriwego Boha.

Šiščće na jene praschenje njech šo pschi šonzu tuteho powjedaničžka wotmolwjenje da. Šak je tón ša morwego džeržany šchošar do Šušowškeje pschiščol?

Š tym wšomiknjenju, w kotrymž čžyšče š. Sahrodnik pschi rěžy pistoliju na šo wuššelicž, pytny jeho pučžowazy hrabja Š. Wón bě šwoje wješto našdala šejo wostajil, bě š njeho wustupil, šo by šebi nětkore rjane městna pschi rěžy, kotrež bě našdala pytnyl, lěpje wobhladał. Wón šawoła na Sahrodnika a poškozči š njemu. Wuššěl šo šta, ale kulka džesche š boka praweho wucha nimo. Sahrodnik špóšna, šo je jemu Boh tón Šnjes jandžela a wumožnika poškal, šjewi jemu teho dla šwoju nušu a šwój šyšt. Šrabja Š. wša jeho šobu, šo by jeho šyna a džowku w němškej rěcži wuwučžil. Šak je potom š wječhej Š. pschiščol, je snate.

Šdyž bě šwojeho šyna namakał, pscheda š wulkim wužitkom šwoje rušowške wobšedženištwu, šlužesche hišćeje nětkore čžak wječhej Š., kotremuž kaš tež rušowštemu krajej a knježestwu wopravdžity, wostawazy wužitk šhotowa, čžehož dla tež na namjet wječha Š. rušowške čžěšne wušnamjenjenje abo rjad dosta.

Ššes šwojeho prjedawšcheho knjesa, wobšedžerja Dubowczina, napraščowasche šo listnje wo bydle šwojeje mandželškeje a šhoni, šo je wona hišćeje žiwa a hđže bydli. Šajnik Šažnik a jeho luba mandželška čžinjeschtaj wschitko, šo byšchtaj šjednčenje dołho džělenych čžim rucžišcho dokonjalej.

Šhubjeny šyn Eduard bě šo we měšče, hđžež na wuššokaj šchuli pschewwasche, š nětkotrymi šellerjemi štowaršchil a bě šo wot nich š šobuhicžu narěczecž dał. Dofelž mějesche malo lóščta š wušnjenju, pošreča š direktarjom. Wón wša šebi pjenješy š nanoweje pošladnižy a poda šo š prječž čžehnjazyymi šellerjemi poš žušym mjenom „Šranž Šrawnik“ šobu do žušby. Wón wopnta š šellerškim šowarštwom šloro wschitke wjetsche města Šuropy.

Wón powjedasche pošdžišcho šusto a rady wo šwojim pučžowanju w kraju a wukraju, najradšcho paš pschewwasche w duchu w šwjatej Moskwe, hđžež běšče šwojeho njebjeskeho Wóžza a šwojeho nana šašo namakał.

M.

Wschelake š bliska a š daloka.

— Šnjes šarar Šapler we Šupoji je šo ša šararja do Šalšchtrowa jenohłóšnje wušwolil. Wěšo wobžarujemy, šo šo šerbiša šara wušpóšni. Šschewemy paš jemu tež š wutrobu Bože žohnowanje na nowe pošo jeho škutkowanja. Wón hižom 6. augusta šwoje nowe šastojništwu nastupi.

— Ššadžowanika šerbskeje študowazeje mlodoščče budže 5. a 6. augusta w Šulowje. Šserbja š wokoliny čžyli šo w bohatej licžbje tam šeicž. Šóndželu 7. augusta budže wulčt do Šatež.